

Arrest

nr. 270 384 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. BUSSCHAERT
Britselei 7
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 november 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verweerder neemt op 19 oktober 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Dendermonde op 19.10.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 19.10.2021

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. (PV zal opgesteld worden door de RSZ.)

Betrokkene verklaart dat hij samenwoon te wonen.

Betrokkene diende een wettelijke samenwoonstdossier met onderdane, die momenteel een recht op verblijf heeft. Op 20.07.2021 werd zijn samenwoonstdossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen.

Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marrokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“[...] Verzoeker had en heeft de intentie om werkzaamheden uit te voeren in België in opdracht van de BVBA P., met maatschappelijke zetel te [...]. Hij had alvast het nodige gedaan qua fiscale en sociale verplichtingen in Italië. In die zin brengt verzoeker een reeks documenten voor die deze vervulling van verplichtingen staven.

*Stavingsmiddel (STUK 2) : - confirmatie BTW nummer Italië;
(STUK 3) : - Attest van woonst Italië;
(STUK 4) : - Attest identificatie BTW voor niet residenten;*

Ondanks het feit dat verzoeker met zijn verblijfsvergunning in België het recht heeft om kort te verblijven, ontving verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is echter alleen al in strijd met de formele motiveringsplicht.

Op grond van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is slechts voldaan aan de formele motiveringsplicht, indien de beslissing gestoeld is op een “afdoende” motivering.

De bestreden beslissing faalt echter in deze afdoende motivering nu zij als reden voor de beslissing vermeldt dat volgende bepalingen van artikel 7, alinea 1 VW zouden zijn geschonden :

*a/ verzoeker zou niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie (art. 7, 1° VW);
b/ verzoeker zou niet beschikken over een beroepskaart of arbeidskaart of single permit (art. 7, 8° Vw);*

Terwijl :

a/ verzoeker wel degelijk beschikt over een geldig paspoort. Verzoeker beschikt daarnaast trouwens tevens over een verblijfsvergunning (doch deze werd ingehouden door de politiediensten van Dendermonde).

b/ nergens blijkt officieel de vaststelling dat verzoeker niet over een beroepskaart of arbeidskaart of single permit zou beschikken. Er wordt enkel verwezen naar een PV ‘dat zal worden opgesteld door de RSZ’. Dit (gebeurlijk) PV werd reeds opgevraagd door verzoeker ten einde zijn rechten te verdedigen, maar werd niet ontvangen zodat besloten moet worden dat dit PV niet bestaat.

*Stavingsmiddel : (STUK 5) : - kopie paspoort verzoeker;
(STUK 6) : - brief dd. 03/11/2021 aan DVZ;*

De bestreden beslissing is dan ook gebaseerd op foutieve motieven en/of vertoont gebrek aan probaat bewijs.

De rechtspraak is echter duidelijk is deze : “...De motieven van de beslissing moeten steun vinden in het administratief dossier. Wanneer de motivering enkel steun vindt in de samevatting van een telefonisch onderhoud, en niet op enig probaat bewijs, is er geen voldoende motivering...”

Stavingsmiddel : - RvS 27 september 1985, nr. 25.677; 15 februari 2006, nr. 155.014; [...]”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet, het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt gemotiveerd dat verzoeker enerzijds niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en anderzijds niet in het bezit is van een beroepskaart/arbeidskaart of single permit. In de bestreden beslissing wordt ook gemotiveerd over de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt aangegeven waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt

toegekend, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat. Dit risico wordt in de bestreden beslissing geconcretiseerd, waarbij wordt aangegeven dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker heeft getracht zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren en dat hij zich niet binnen de voorziene termijn heeft aangemeld bij de gemeente. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven, die hij inhoudelijk bekritiseert vermits hij gewag maakt van foutieve motieven. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging”

2.5. Verzoeker benadrukt dat hij met zijn verblijfsvergunning het recht heeft om in België te verblijven. Hij stelt in het bezit te zijn van een geldig paspoort en daarenboven te beschikken over een Italiaanse verblijfsvergunning, die door de politiediensten van Dendermonde werd ingehouden. In het administratief dossier bevindt zich een administratief rapport *“Illegaal verblijf Zwartwerk”*, opgesteld op 19 oktober 2021 door een politiebeambte van de politiezone Dendermonde. Het blijkt dat verzoeker op 19 oktober 2021 is opgepakt op een werf in Dendermonde na een actie van de sociale inspectie van de RSZ, waarbij hij ook werd gehoord door S.V., sociaal inspecteur, op het politiecommissariaat, dit omdat hij betrappt was op een werf zonder in het bezit te zijn van een paspoort. Er wordt in het voormeld administratief rapport van 19 oktober 2021 aangegeven, *“betrokkene legt een identiteitsdocument voor uit Italië waar een foto op geniet is zonder stempel” [...]* *“Twijfelachtige documenten -> illegaal verblijf”*. Een kopie van dit document, genaamd *“Permesso Di Soggiorno per Stranieri”*, bevindt zich in het administratief dossier. Er is inderdaad geen stempel te zien op de foto. Het bestaan en de waarde van een administratief verslag dat werd opgesteld door de politie, n.a.v. een actie van de RSZ-inspectie en waarin een duidelijk gebrek werd vastgesteld in verzoekers Italiaans verblijfsdocument, kan niet worden genegeerd of geminimaliseerd. Dit kan dus de vaststelling schragen in de bestreden beslissing dat verzoeker niet in het bezit is van *“een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”*. Verzoeker houdt louter voor dat hij wel degelijk in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning maar zijn betoog klemmt, gelet op het feit dat er in het administratief dossier een mailbericht is opgenomen van A.V.M., hoofdinspecteur van de politiezone Dendermonde, dat hij op 16 november 2021 verstuurd naar S.V., sociaal inspecteur van de RSZ, waarin wordt gesteld: *“Ik heb van de Italiaanse ambassade in Brussel vernomen dat het verblijfsdocument van K.M. niet correct is. Ze vinden betrokkene niet terug in hun bestanden en het documentnummer is gekoppeld aan een andere identiteit. Bijgevolg heb ik het document in beslag genomen als vals document.”* Verzoeker kan hiervan niet onwetend zijn. Hij stelt trouwens zelf in zijn verzoekschrift dat zijn verblijfsdocument werd ingehouden. Het blijkt nergens uit dat dit ondertussen opnieuw werd verstrekt aan verzoeker. Dat het verblijfsdocument vals is wordt ook bevestigd in het proces-verbaal van 26 november 2021, opgesteld door S.V., sociaal inspecteur van de RSZ, dat zich in het administratief dossier bevindt. Het is niet omdat dit proces-verbaal niet werd verstrekt aan verzoeker dat het daarom niet bestaat. S.V. stelt in het voormelde proces-verbaal van 26 november 2021 ook vast dat een *“A1-document”*, een ander Italiaans document dat verzoeker bij zich had, na contactname met de Italiaanse autoriteiten, eveneens vals blijkt te zijn. De correspondentie met de Italiaanse autoriteiten en hun bevindingen zijn opgenomen in het administratief dossier. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een resem Italiaanse documenten maar hiermee toont hij niet aan dat hij op

het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing in het bezit was van een geldig Italiaans verblijfsdocument. Als Marokkaanse onderdaan volstaat het louter bezit van een geldig paspoort – waarvan hij een kopie voegt onder stuk 5 bij het verzoekschrift maar dat hij ook niet bij zich had op het ogenblik van zijn arrestatie – niet om wettig in België te verblijven. Daarvoor is een geldig visum, een geldige verblijfstitel of geldige machtiging tot verblijf vereist, waarover verzoeker niet beschikt. Verzoeker toont dus niet aan dat verweerder ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De Raad gaat dan ook niet in op de kritiek van verzoeker op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet waarbij verweerder vaststelt dat verzoeker niet op een rechtsgeldige wijze aan de slag was. Immers, zelfs indien de kritiek gegrond is, blijft de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet overeind en kon verweerder op deze grond een bevel om het grondgebied te verlaten geven.

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.6. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“[...] Verzoeker heeft tijdens zijn verblijf in België iemand leren kennen met wie hij thans een relatie heeft. Hij en zijn partner, mevrouw I.B. hadden reeds een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd, maar door het feit dat beiden elk éénmaal niet op het geplande interview konden aanwezig zijn, kon de verklaring (nog) niet geregistreerd worden. Voor verzoeker is één en ander immers niet zo evident door zijn regelmatige terugkeer naar Italië. Verzoeker en zijn partner zijn zich thans aan het beraden om opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, dan wel te huwen.

Voor de goede orde kan trouwens worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat het bevel aangeeft, de Stad Antwerpen/ de bevoegde administratieve diensten wel degelijk op de hoogte is/zijn van de verblijfplaats van verzoeker, zodat er in hoofde van verzoeker geen risico op onderduiken aanwezig is.

Stavingsmiddel : (STUK 1) : - Bestreden beslissing pagina 1, laatste alinea;
(STUK 7) : - Brief stad Antwerpen dd. 20/07/2021;
(STUK 8) : - Brief verzoeker aan stad Antwerpen dd. 08/06/2021;
(STUK 9) : - Brief mevr B.I. aan stad Antwerpen dd. 13/07/2021;

Door het bevel om het grondgebied te verlaten riskeert verzoeker thans gedwongen te dienen terug te keren naar Marokko en te worden gescheiden van zijn partner, dewelke recht heeft op verblijf in België.

Nochtans stelt artikel 8 van het EVRM :

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Geen van de uitzonderingscategorieën voor een inmenging van enig openbaar gezag op verzoeker is van toepassing :

a/ verzoeker beschikt over een blanco strafblad zodat er geen inmenging noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten of de bescherming van de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

b/ verzoeker heeft geen gezondheidsproblemen zodat ook een gebeurlijke inmenging met het oog op de bescherming van de gezondheid niet te verantwoorden is. Bovendien is verzoeker volledig in orde qua dekking door de sociale zekerheid via Italië.

Stavingsmiddel : (STUK 10) : - Uittreksel strafregister verzoeker;
(STUK 11) : - Attest sociale zekerheid DA1 en A1 -2021 KW 1 en 2;
(STUK 12) : - Attest sociale zekerheid DA 1 en A1 – 2021 KW 3;

Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt dan ook schending uit van het recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven zoals gegarandeerd door artikel 8; [...]

2.7. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een afweging bevat over verzoekers voorgehouden gezinsleven. Zo kan hierin worden gelezen: *“Betrokkene verklaart dat hij samenwoon (sic.) te wonen. Betrokkene diende een wettelijke samenwoonstdossier met onderdane, die momenteel een recht op verblijf heeft. Op 20.07.2021 werd zijn samenwoonstdossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. [...]*”

2.8. Verzoeker betwist niet dat de registratie van zijn verklaring van wettelijke samenwoning werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verweerder stelt in zijn nota dat verzoeker en zijn partner tot tweemaal toe niet verschenen op een afspraak met de dienst Schijnrelaties van de stad Antwerpen. Verzoeker beweert dat hij de afspraken voor een interview niet kon nakomen omdat hij regelmatig terugkeert naar Italië. Echter, niet alleen toont verzoeker dit op geen enkele wijze aan, feit is ook dat de verklaring van wettelijke samenwoning niet werd geregistreerd en dat dus verweerder niet is uitgegaan van onjuiste gegevens bij zijn bovenvermelde beoordeling. Verzoeker uit voorts nog zijn intentie om opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, dan wel een huwelijk af te sluiten, maar hiermee kan hij de voormelde beoordeling niet aan het wankelen brengen.

2.9. Alleszins, indien toch moet worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en I.B., wijst de Raad erop dat verzoeker zich beperkt tot een uiteenzetting aangaande de voorwaarden vervat in artikel 8, tweede lid van het EVRM. Deze voorwaarden hebben betrekking op de inmenging in het gezinsleven, waarvan bij een eerste toelating, quod in casu, geen sprake is. Door louter te wijzen op het gegeven dat hij over een blanco strafregister zou beschikken en hij geen gezondheidsproblemen kent, toont verzoeker niet aan dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Er zijn verder geen indicaties dat verweerder een gedwongen uitvoering plant van het bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing houdt geen definitieve scheiding in, indien verzoekers partner er niet voor opteert om hem tijdelijk te vergezellen naar Marokko. Ze heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in België. Verweerder kan helemaal gevolgd worden waar hij in zijn nota stelt:

“Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat zijn belangen door de bestreden beslissing op een disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Verzoekers actuele belangen bestaan er in om bij zijn partner te blijven, dit terwijl hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, nooit een legaal verblijf gekend heeft en zijn verklaring van wettelijke samenwoonst afgewezen werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Het staat verzoeker vrij in zijn herkomstland een aanvraag gezinshereniging in te dienen om zijn partner te vervoegen. In afwachting kan verzoeker desgevallend via moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met zijn partner, of kunnen zij het privé- en gezinsleven elders leiden.

Hierbij kan nog worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, waaruit blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij het niet verplicht is om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoeker toont niet concreet aan waarom er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld.”

2.10. In deze wijst de Raad er bovendien ook op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het

gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Indien zulke situatie zich voordoet, zoals in casu, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aan.

2.11. Waar verzoeker stelt *“Voor de goede orde kan trouwens worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat het bevel aangeeft, de Stad Antwerpen/ de bevoegde administratieve diensten wel degelijk op de hoogte is/zijn van de verblijfplaats van verzoeker, zodat er in hoofde van verzoeker geen risico op onderduiken aanwezig is”*, gaat hij in op het motief om, overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. De Raad kan evenwel enkel opmerken dat het risico op onderduiken niet is gestoeld op het ontbreken van een gekend verblijfsadres van verzoeker, doch wel omdat niet blijkt dat verzoeker heeft getracht zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren en omdat verzoeker zich niet binnen de voorziene termijn heeft aangemeld bij de gemeente. Verzoeker laat deze motieven onbesproken, zodat hij deze ook niet aan het wankelen brengt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA